

[Gertie Wandel.]

kun betaler 20 kr. Ganske vist gælder de 40 kr. kun for 14 dage og de 300 kr. for et år, men en repræsentant kan udmærket godt nå at besøge sine forbindelser på Færøerne i løbet af 14 dage, og for øvrigt kan den udenlandske repræsentant for 100 kr. være der i 40 dage; først for et helt års ophold betaler han de 300 kr., det beløb, som en repræsentant for et dansk firma må betale for overhovedet at komme i land.

Om disse antagelsesbeviser har der været lovgivet tre gange i den danske rigsdag, inden Færøerne i 1948 selv overtog ledelsen af næringslivet. I 1912 blev der for første gang vedtaget en afgift på 25 kr., der gjaldt for både inden- og udenlandske repræsentanter. I fremsættelsestalen, der er meget lang og omhyggelig, tales der om afgiften af hensyn til de fastboende købmænds afgift og om nødvendigheden af at skaffe penge til de færøske kasser. I 1926 forhøjedes afgiften på de 25 kr. for danske firmaer til 50 kr. for første firma og 20 kr. for følgende og for repræsentanter for udenlandske firmaer til 200 kr. for første og 50 kr. for følgende firmaer. Her var altså tale om en tydelig forskelsbehandling til fordel for danske firmaer. I 1933 blev loven efter en handelsoverenskomst med England ændret, således at repræsentanter for udenlandske firmaer kom til at betale de takster, der gælder i dag, henholdsvis 40, 100 og 300 kr. for første firma og 20 kr. for de efterfølgende. Den danske takst blev uforandret 50 kr. for første firma og 20 kr. for følgende.

Den 24. februar 1950 ændrede lagtinget loven, således at de danske repræsentanters betaling øgedes med 600 pct., mens taksten for udenlandske firmaer blev stående. I fremsættelsen omtales ganske kort, at ændringen mentes at ville bringe en merindtægt på 17 500 kr. Selv om dette beløb kan være steget noget siden 1950, må det synes en ringe sum i forhold til det færøske udgiftsbudget på ca. 25 mill. kr. og en ringe sum i forhold til den oplagte urimelighed, der ligger deri. Hvis det færøske lagting mener det nødvendigt af indtægtsmæssige grunde at fastholde denne forhøjelse af taksten for danske antagelsesbeviser, kan summen dog kun blive større ved, at udenlandske firmaer må betale lige så meget.

På baggrund af, at færøske rejsende kan

handle frit i det øvrige Danmark, og ikke mindst på baggrund af, at Danmark i 1953 har ophævet al betaling for antagelsesbeviser for udenlandske handelsrejsende, forekommer det naturligt for Færøerne helt at ophæve denne betaling. Vil lagtinget ikke gå med til dette, håber jeg i hvert fald, at den højtærede statsminister kan medvirke til, at denne urimelige forskelsbehandling til ugunst for danske firmaer ophører.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Det ærede medlem fru Gertie Wandel har jo selv givet en temmelig omfattende redegørelse for dette forhold, så jeg må måske først og fremmest have lov at understrege, at fastsættelse af afgifter for antagelsesbeviser for handelsrejsende er overtaget som et færøsk særانliggende i henhold til loven af 1948 om Færøernes hjemmestyre, og at det derfor er det færøske lagting, der alene har den lovgivende myndighed i dette spørgsmål.

Det ærede medlems oplysninger om fastsættelse af taksterne er i overensstemmelse med de faktiske forhold. Ved den lov, som man vedtog i 1933, blev for danske og færøske handelsrejsende afgifterne fastsat til 50 kr., men der kunne kun — som det ærede medlem rigtigt oplyste — udfærdiges antagelsesbeviser med gyldighed for et helt år. Ved en lagtingslov af 1950 blev afgiften for danske og færøske handelsrejsende forhøjet til 300 kr. for et antagelsesbevis med gyldighed i et år, og det svarer altså til taksten for de udenlandske handelsrejsende, men der blev ikke samtidig givet adgang til at få de kortvarige og væsentlig billigere antagelsesbeviser, som gælder for udlændinge.

Det er fra færøsk side oplyst — for naturligvis er dette spørgsmål gentagne gange gjort til genstand for drøftelser mellem repræsentanter herfra og det færøske lagting og det færøske landsstyre — at årsagen til, at lagtinget ikke samtidig forhøjede taksterne for de udenlandske rejsende, var den, at disse takster er traktatbundne. I den dansk-britiske handelsoverenskomst af 1933 er der fastsat maksimumstakster for antagelsesbeviser, og da denne overenskomst stadig er i kraft både her og på Færøerne, anså man sig for afskåret fra at gennemføre en forhøjelse.